YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS

15 päivänä maaliskuuta 1995 *

Asiassa T-6/95 R,

Cantine dei colli Berici coop. arl, italialainen osuuskunta, Lonigo (Italia), edustajanaan asianajaja Ivone Cacciavillani, Venetsia, prosessiosoite Luxemburgissa Alain Lorangin asianajotoimisto, 51 rue Albert 1er,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja Eugenio de March, jota avustaa asianajaja Alberto Dal Ferro, Vicenza, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen osaston virkamies Georgios Kremlis, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jossa vaaditaan viinivuotta 1993/1994 koskevasta poikkeusjärjestelystä tuottajien toteuttamien pakolliseen tislaukseen toimitettavien pöytäviinimäärien toimitusten

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

osalta 21.12.1994 annetun komission asetuksen (EY) N:o 3151/94 (EYVL L 332, s. 32) täytäntöönpanon lykkäystä,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on antanut seuraavan

määräyksen

Asiakysymykset

1 Cantine dei colli Berici coop. arl jätti 19.1.1995 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen (jäljempänä EY:n perustamissopimus) 173 artiklan neljännen alakohdan perusteella nostamansa kanteen, jossa vaaditaan kumottavaksi viinivuotta 1993/1994 koskevasta poikkeusjärjestelystä tuottajien toteuttamien pakolliseen tislaukseen toimitettavien pöytäviinimäärien toimitusten osalta 21.12.1994 annetun komission asetuksen (EY) N:o 3151/94 1 artiklan 1 kohta (EYVL L 332, s. 32, jäljempänä asetus N:o 3151/94); samalla kantaja vaati perustamissopimuksen 184 artiklan nojalla kumottavaksi muut aikaisemmat säännökseen liitännäiset ja/tai edeltävät asiakirjat vedoten viinikaupan yhteisestä järjestämisestä 16.3.1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 822/87 (EYVL L 84, s. 1, jäljempänä asetus 822/87) 39 artiklan 4 kohdan lainvastaisuuteen sekä neuvoston asetuksen (ETY) N:o 822/87 39 artiklassa säädetyn pakollisen tislauksen soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 17.2.1988 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 441/88 (EYVL L 45, s. 15, jäljempänä asetus 441/88) 4 artiklan 2 kohdan lainvastaisuuteen.

2 Samana päivänä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon jättämällään erillisellä hakemuksella kantaja pyytää EY:n perustamissopimuksen 185 artiklan nojalla asetuksen N:o 3151/94 1 artiklan 1 kohdan täytäntöönpanon lykkäämistä. Asianosaisten kuulemistilaisuudessa kantaja on toissijaisesti pyytänyt muuttamaan välitoimen myöntämistä koskevaa hakemustansa siten, että täytäntöönpanon lykkäys koskee yllä mainittua säännöstä vain siltä osin, kuin siinä pidennetään pakolliseen tislaukseen velvoitetuille asetettua määräaikaa pöytäviinin toimittamiseksi tislaamoon 140 päivään.

3 Komissio jätti kirjallisen kannanottonsa nyt esillä olevasta täytäntöönpanon lykkäystä koskevasta hakemuksesta 26.1.1995. Erillisellä yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 8.2.1995 jättämällään asiakirjalla komissio on esittänyt pääasian prosessinedellytyksiä koskevan väitteen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla.

4 Asianosaisia kuultiin 10.2.1995 välitoimen myöntämistä koskevassa menettelyssä.

5 Asianosaisten kirjelmistä ja suullisista kannanotoista ilmenee, että asiaan liittyvät säädökset ja olennaiset tosiseikat voidaan esittää yhteenvedonomaisesti seuraavasti.

6 Asetus N:o 3151/94 eli se säännös, jonka täytäntöönpanon lykkäystä kantaja on pyytänyt, sellaisena kuin se on asetuksen N:o 3151/94 oikaisussa ja julkaistuna *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* 30.12.1994 (EYVL L 341, s. 76):

"Poiketen siitä, mitä asetuksen (EY) N:o 343/94 12 artiklan 4 kohdan toisessa alakohdassa säädetään, asetuksen (ETY) N:o 822/87 39 artiklan mukaiseen pakolliseen tislaukseen velvoitetut tuottajat voivat viinivuoden 1993/1994 osalta toimittaa

pöytäviinin tislaamoon vielä 11 päivää syyskuuta 1994 seuraavien 140 päivän kuluessa seuraavilla edellytyksillä:

— pöytäviinien ostohinta: 0,42 ecua/t-%/hl,

— tuen määrä, jonka tislaaja voi saada: nolla,

— hinta, joka interventioelimen on maksettava tislaajalle pakollisesti toimitettavasta raa'asta alkoholista: 0,75 ecua/t-%/hl."

7 Asetuksen 822/87 39 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa on määritelty ne olosuhteet, jolloin pöytäviinintuottajat ovat velvoitettuja tislaukseen:

"Jos viinivuoden aikana pöytäviinin ja pöytäviinin valmistukseen soveltuvan viinin markkinat ovat vakavasti epätasapainossa, päätetään pöytäviinin pakollisesta tislaamisesta."

8 Asetuksen N:o 822/87 1 artiklan 6 kohdan mukaisesti, sellaisena kuin se on muutettuna 13.6.1991 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 1734/91, viinivuodella tarkoitetaan ajanjaksoa, joka alkaa joka vuoden 1 päivänä syyskuuta ja päättyy seuraavan vuoden 31 päivänä elokuuta.

9 Komissio antoi 15.2.1994 asetuksen (EY) N:o 343/94, jolla aloitettiin neuvoston asetuksen (ETY) N:o 822/87 39 artiklassa tarkoitettu pakollinen tislaus viinivuodelle 1993/1994 ja tässä asetuksessa poikettiin tietyistä asetuksen N:o 822/87 soveltamismuodollisuuksista (EYVL L 44, s. 9, jäljempänä asetus N:o 343/94).

10 Asetuksen N:o 343/94 1 artiklan 2 kohdassa koko yhteisön alueella viinivuonna 1993/1994 tislattavan pöytäviinin määräksi määrätään 18 200 000 hehtolitraa. Saman artiklan 3 kohdassa tuotantoalueella 4 tislattavan viinin määräksi vahvistetaan 12 150 000 hehtolitraa. Asetuksen N:o 441/88 4 artiklan 2 kohdassa, jossa rajataan asetuksen N:o 822/87 39 artiklan 3 kohdan tuotantoalueet, tarkoitetaan tuotantoalueella 4 Italiaa. Tislattava määrä jaetaan eri pöytäviinintuottajien kesken jokaisella tuotantoalueella noudattaen asetuksen N:o 822/87 39 artiklan 4 ja 5 kohtaa. Jokaisen tislaukseen velvoitetun tuottajan on tislattava tietty prosenttiosuus pöytäviinituotannostaan; osuus lasketaan hehtaarituotoksen perusteella määritellyllä asteittaisella taulukolla.

11 Asetuksen N:o 441/88 12 artiklan 4 kohdan mukaisesti:

" Pöytäviini toimitetaan viimeistään:

— 31 päivänä heinäkuuta, kun kohteena on tislaamo,

— 15 päivänä heinäkuuta, kun toimituksen saajana on tislausta varten väkevöidyn viinin valmistaja.

Toimitus voidaan tehdä myös viidentoista edellä mainittuja päiviä seuraavan päivän aikana. Tällöin kyseisten määrien ostohintaa pienennetään määrällä, joka vastaa 50 prosenttia kyseiselle viinivuodelle vahvistetun tuen määrästä. Tukea sekä tuotetun ja interventioelimelle toimitetun alkoholin hintaa pienennetään samalla määrällä".

Saman artiklan 5 kohdan mukaisesti tislaukset voidaan tehdä vasta 31 päivän elokuuta jälkeen eli viinivuoden päättymisen jälkeen.

12 Kantaja on nostanut 29.4.1994 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 42 muun Venetsian alueen tuottajan kanssa kanteen, jossa vaaditaan kumottavaksi asetuksen N:o 343/94 1 artiklan 3 kohdan neljäs alakohta yhtenä viinintuotannon pakollista tislausta koskevana velvoittavana säännöksenä. Tämä kirjaamossa numerolle T-183/94 rekisteröity asia on yhä vireillä yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Komissio on esittänyt edellä mainitussa asiassa prosessinedellytyksiä koskevan väitteen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla. Kantajat ovat 24.5.1994 pyytäneet kumoamiskanteen kohteena olevien edellä mainittujen säännösten täytäntöönpanon lykkäystä. Kansallinen tuomioistuin (Tribunale Amministrativo Regionale del Làzio — Làzion maakunnan hallintotuomioistuin) myönsi kantajille 25.5.1994 viinivuoden 1993/1994 pakollista tislausta koskevien kansallisten säädösten täytäntöönpanon lykkäyksen. Vaikka Italian viranomaiset valittivat 16.7.1994 päätöksestä Consiglio di Statoon, kantajat päättivät kuitenkin olla jatkamatta välitoimen myöntämistä koskevaa hakemustaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa. Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti määräsi asian T-183/94 R poistettavaksi rekisteristä.

13 Komissio antoi 27.7.1994 asetuksen (EY) N:o 1960/94 viinivuotta 1993/1994 koskevasta poikkeusjärjestelystä tuottajien toteuttamien pakolliseen tislaukseen toimitettavien pöytäviinimäärien toimitusten osalta ja myönnettävistä tuista (EYVL L 198, s. 96, jäljempänä asetus N:o 1960/94), jossa lykätään ensimmäistä kertaa asetuksen N:o 441/88 12 artiklan 4 kohdan ensimmäisen luetelmakohdan määräaikaa siten, että pöytäviini on toimitettava tislaamoon viimeistään 27.8.1994. Edellä mainitun asetuksen N:o 441/88 12 artiklan 4 kohdan toisen alakohdan mukaisesti pöytäviini voitiin toimittaa tislaamoon myös viidentoista mainittuja päiviä seuraavan päivän aikana, eli nyt esillä olevassa tapauksessa viimeistään 11.9., ja kyseisten määrien ostohintaa pienennetään määrällä, joka vastaa 50 prosenttia tislaukseen varatun tuen määrästä. Kantaja ei ole nostanut kannetta tätä asetusta vastaan.

14 Komissio antoi 21.12.1994 asetuksen N:o 3151/94, jonka 1 artikla on nyt esillä olevassa asiassa kumoamiskanteen kohteena; asetuksessa pyrittiin ottamaan huomioon

niiden tiettyjen viinintuotantoalueiden ongelmat, joissa toimitusvelvollisuutta ei ollut pystytty täyttämään määräajassa. Asetuksessa myönnetään uusi lykkäys sekä tislaukseen velvoitetuille tuottajille asetetusta määräajasta toimittaa pöytäviini pakolliseen tislaukseen että viinivuodelle 1993/1994 päätetystä tislaustoimenpiteitä koskevasta määräajasta, ja asetuksessa säädetään myös tarkoituksenmukaisista rangaistuksista. Kantajan mukaan Venetsian alueen viininviljelijät ovat hakeneet tämän säännöksen täytäntöönpanon lykkäystä myös kansallisessa tuomioistuimessa.

Asiaa koskevat säädökset

15 EY:n perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan sekä Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta 24 päivänä lokakuuta 1988 tehdyn neuvoston päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom (EYVL L 319, s. 1) muuttamisesta 8 päivänä kesäkuuta 1993 tehdyn neuvoston päätöksen 93/350/Euratom, EHTY, ETY (EYVL L 144, s. 21) 4 artiklan nojalla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä kanteen kohteena olevan säädöksen täytäntöönpanon lykättäväksi tai päättää tarpeellisista välitoimista, jos se katsoo olosuhteiden sitä edellyttävän.

16 Työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdan mukaan perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan tarkoittamassa välitoimia koskevassa hakemuksessa on ilmoitettava seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaadittujen välitoimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua. Pyydetyillä toimenpiteillä on oltava väliaikainen luonne, siten että ne eivät muodosta pääasian ratkaisua (ks. viimeisimpänä asia T-239/94 R, EISA v. komissio, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin määräys 15.7.1994, Kok. 1994, s. II-703, 9 kohta).

Kanneperusteet

17 Kantaja katsoo voivansa esittää välitoimen myöntämistä koskevan hakemuksensa, koska kanteen kohteena oleva säännös, vaikka se onkin asetuksen osa, koskee kantajaa suoraan ja erikseen. Kantaja katsoo, että säännöksellä pyritään poikkeamaan asetuksen N:o 822/87 39 artiklan soveltamisesta sellaisena kuin se on asetuksen N:o 441/88 12 artiklassa, ja laajentamaan niiden asetusten vaikutusta, joissa säädetään pakollisesta tislauksesta viinivuonna 1993/1994. Kantaja katsoo, että siltä osin kuin kantaja on velvoitettu tislaukseen viinivuonna 1993/1994, velvoitteeseen nähden välineellinen säännös koskee sitä suoraan ja erikseen. Lisäksi kantaja katsoo, että komissio on antanut kanteen kohteena olevan säännöksen nimenomaisesti koskemaan niitä tuottajia, joihin kantaja itsekin kuuluu eli jotka ovat nostaneet kanteen viinivuotta 1993/1994 koskevaa velvoitetta vastaan; tämä on kantajan mukaan todettavissa asetuksen N:o 3151/94 johdanto-osan viidennessä perustelukappaleessa, jossa viitataan tiettyjen viinintuotantoalueiden erityisiin syihin, joiden vuoksi toimitusvelvoitteita ei ole pystytty täyttämään säädettyyn määräpäivään mennessä.

18 Kantaja katsoo 10.2.1995 pidetyssä kuulemistilaisuudessa esittämästään välitoimen myöntämistä koskevan hakemuksensa muutoksesta, että tavoitellulla täytäntöönpanon lykkäyksellä pyritään yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion antamiseen asti lykkäämään yhteisön säädöksissä kantajalle säädettyä määräaikaa sen tislausta koskevien velvollisuuksien täyttämiseksi. Täytäntöönpanon lykkäys estäisi Italian viranomaisia kohdistamasta kantajaan seuraamuksia sen velvollisuuksien täyttämättä jättämisen vuoksi, ja siten täytäntöönpanon lykkäys on ilmeisen tärkeä kantajalle.

19 Vedotakseen siihen, että pääasian kanne on ensi näkemältä perusteltu (fumus boni juris), kantaja esittää kolme asiaperustetta säännöksen kumoamiskanteen tueksi. Ensiksi säännös olisi siltä osin pätemätön, että se ei täytä (laillista) edellytystä siitä,

että pakollisella tislauksella pyritään asetuksen N:o 39 artiklan 1 kohdan mukaisesti viinivuoden epätasapainon korjaamiseen. Koska säännöksen poikkeustoimenpide sallii tislausvelvoitteen täytäntöönpanon viinivuoden 1993/1994 osalta joko silloin, kun viinivuosi 1993/1994 on jo päättynyt tai kun viinivuosi 1994/1995 on täysin kesken, kantaja katsookin, ettei säännöstä voi pitää oikeana toimenpiteenä siihen liittyvän viinivuoden viinimarkkinoiden parantamiseksi. Viinikaupan yhteistä järjestämistä koskevien yhteisön säädösten rikkomista merkitsee myös se, että kanteen kohteena oleva säännös tekee mahdolliseksi toteuttaa vielä tammikuussa 1995 viinivuoteen 1993/1994 liittyvän tislausvelvoitteen, joten tällä toimenpiteellä ei voida saavuttaa säännöksen tavoitetta eli viinivuoden ylitarjonnan pienentämistä. Toiseksi kantaja katsoo, että kysymyksessä olevan tislausvelvollisuuden säätäminen loukkaa tasapuolisen kohtelun ja oikeusturvan vaatimusta, koska tislausmäärät on jaettu asianomaisten tuottajien kesken epätasaisesti ja koska tämän jaon perustana oleva laskutoimitus on virheellinen ja lainvastainen: laskutoimituksessa on 8 239 000 hehtolitran virhe suunniteltujen ja toteutuneiden pöytäviinivarastojen välillä vuonna 1993. Kantaja katsoo, että Italian kiintiö oli epäsuhteessa koko yhteisön alueella tislattavan viinin määrään; lisäksi viinivuonna 1992/1993 italialaisten viininviljelijöiden tislaamatta jättämien määrien huomioon ottaminen viinivuonna 1993/1994 merkitsee velvollisuutensa täyttäneiden viininviljelijöiden — kuten kantaja — vakavaa syrjintää; lopuksi kantaja katsoo, että italialaisille viintuottajille asetetun tislausvelvoitteen pohjana käytetyt arviot ovat virheellisiä, koska tuotantoalueen 4 (Italia) osalta ei käytössä ole ollut arviointimenettelyjä ja sopivia hehtaarituotoksen mittausmenetelmiä. Kolmanneksi kantaja katsoo, että esillä oleva sääntely on suhteellisuusperiaatteen vastainen. Tislausvelvoitteen asettamisen lainvastaisuus, koska velvoite ei ole "tarkoituksenmukainen ja tarpeellinen" viinivuoden 1993/1994 markkinoiden tervehdyttämiselle, aiheuttaa myös saman velvoitteen lykkäyksen lainvastaisuuden.

20 Kiireellisyys-vaatimuksen osalta kantaja korostaa, että jos sen olisi toimitettava yhteisön sääntelyn vaatima määrä viiniä tislaukseen, sille aiheutuisi suuria kuluja, jotka saattaisivat jopa vaarantaa kantajan viininviljelyn. Kantaja on saanut kaupaksi

koko viinivuoden 1993/1994 tuotantonsa sen laadun ansiosta, joten noudattaakseen säädöksissä sille asetettua velvoitetta kantajan olisi ostettava keskinkertaista viiniä ylijäämän tuottaneilta viininviljelijöiltä sellaisilta markkinoilta, joihin liittyy hintojen jatkuva ja epänormaali nousu. Kantaja lisäsi 10.2.1995 pidetyssä kuulemistilaisuudessa, että niiden vaikeuksien lisäksi, joita kantajalle aiheutuisi tarpeesta rahoittaa kuuden miljardin liiran viiniosto, kantajalle aiheutuisi korjaamatonta vahinkoa asetuksen N:o 441/88 22 artiklan seuraamusten vuoksi, koska kantaja menettäisi yhteisön alueen voitot kuluvalta viinivuodelta.

21 Etujen tasapainon kannalta kantaja katsoo, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen myöntäessä sille täytäntöönpanon lykkäyksen kantaja voisi hyödyntää asetuksessa N:o 3151/94 säädetyn määräajan "ylimääräistä lykkäystä", eikä tämän voi katsoa vahingoittavan yhteisön etua eikä viinikaupan yhteistä järjestämistä, koska kanteen kohteena olevan säännöksen lykkäys siirtää jo tislausvelvollisuuden uuteen viinivuoteen. Kantaja katsoo, ettei lykkäys myöskään vaikuta kysymyksessä oleviin markkinoihin, sillä tislattavan viinin tuottajat säilyttänevät tuotantonsa pääasian ratkaisemiseen asti, sillä viinin laatu ei salli sen normaalia myyntiä markkinoille. Sitä vastoin kanteen kohteena olevan säännöksen täytäntöönpanon lykkäys antaisi kantajalle mahdollisuuden täyttää velvoitteensa ilman että kantaja joutuisi ostamaan viiniä liian korkeaan hintaan.

22 Komissio katsoo, että nyt esillä oleva välitoimia koskeva hakemus on jätettävä tutkimatta, sillä pääasian kumoamiskanne on selvästi jätettävä tutkimatta. Komissio katsoo, että kanteen kohteena oleva säädös on sekä muodolliselta että aineelliselta kannalta asetus, joka koskee yleisluontoisesti tiettyjä abstraktisti määriteltyjä taloudellisia toimijoita viinintuotantosektorilla.

23 Komissio katsoo toisaalta, että sekä kanne että hakemus kanteen kohteena olevan säännöksen täytäntöönpanon lykkäyksestä on jätettävä tutkimatta, sillä kantajalla ei selvästikään ole oikeudellista intressiä toimia asiassa. Asetuksen N:o 3151/94 tarkoitus on ainoastaan antaa sellaisille tuottajille — kuten kantaja —, jotka eivät ole tehneet tislausta ennen määräajan 11.9.1994 päättymistä, mahdollisuus täyttää velvollisuutensa ennen 29.1.1995, ja asetuksessa säädetään pieni seuraamus sen sijaan, että tällaisiin tuottajiin sovellettaisiin asetuksen N:o 441/88 22 artiklan tarkoittamia tai kansallisia seuraamuksia. Jos säännös kumottaisiin, määräaika tislausvelvollisuuden täyttämiseksi olisi asetuksen N:o 1960/94 mukaisesti 27.8.1994, mitä kantaja taas ei ole saattanut kyseenalaiseksi. Komissio katsoo myös, että mikäli kantajan tarkoituksena ei ole asetuksessa N:o 3151/94 säädetyn määräajan täytäntöönpanon lykkäyksen saaminen vaan tislausvelvoitteen lykkääminen ja lainvastaisuuden toteaminen, on kantajan hakemuksen kohde asiallisesti sama kuin sen asioissa T-183/94 ja T-183/94 R nostamissa kanteissa, ja kantajan hakemus olisi siten jätettävä tutkimatta, koska asia T-183/94 on yhä vireillä yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

24 Komissio katsoo, että kantajan väitteet kanteen kohteena olevan säännöksen lainvastaisuudesta eivät ole perusteltuja. Ensiksikin komissio saattaa kyseenalaiseksi sen, että määräajan lykkäys viinivuoden 1993/1994 tislausvelvoitteesta aiheuttaisi tislauksen suorittamisen viinivuoden 1994/1995 sadon yhteydessä. Komissio katsoo, että asetuksen N:o 3151/94 tarkoituksena on päinvastoin vähentää viinivuoden 1993/1994 tislattavia määriä tämän viinivuoden ylijäämien kuluttamiseksi. Toiseksi alustavan selvityksen perusteella laskettujen määrien ja toteutuneiden määrien välinen ero ei ole laskuvirhe, vaan huomioon otettavien useiden tekijöiden tavallista vaihtelua. Komissio muistuttaa tässä suhteessa, että jäsenvaltioiden tulee itsensä tarkistaa määrien tarkkuus, minkä kantaja myöntääkin. Komissio huomauttaa, että italialaisten viinintuottajien osittain epätarkan alustavan selvityksen perusteella suorittamien liian vähäisten määrien tislauksen vuoksi näiden tuottajien on osattava odottaa lisätislausvelvoitetta seuraavana vuonna, jotta toteutettaisiin pakollisen tislauksen päämäärä eli markkinoiden normaalin tilanteen ylläpitäminen tai palauttaminen. Kolmanneksi väitetyn sääntelyn syrjivän luonteen osalta komissio katsoo,

että Italialle jaettu tislauskiintiö on objektiivisesti perusteltu ottaen huomioon, että suurin osa viinintuotannosta on pöytäviinin tuotantoa ja että hehtaarituotos saman tuotantoalueen viinintuottajien tislattavien määrien osalta on myös jaettu yhdenmukaisesti. Mitä tulee niiden viininviljelijöiden syrjintään, jotka ovat täyttäneet tislausvelvoitteensa, komissio muistuttaa kovista sanktioista velvoitteidensa laiminlyöneiden viininviljelijöiden osalta joko voimassaolevien kansallisten tai yhteisön säädösten perusteella. Komissio painottaa, että aikaisemman viinivuoden aikana tislaamatta jätettyjen viinimäärien laskeminen seuraavan viinivuoden osalle on välttämätöntä näiden viinimäärien saamiseksi pois markkinoilta ja siksi, että velvollisuutensa täyttäneet viininviljelijät voivat hyötyä markkinatilanteen parantumisesta tämän menettelyn seurauksena.

25 Komissio katsoo vakavan ja korjaamattoman vahingon suhteen, että kantajan mahdollisesti kärsimä vahinko olisi ainoastaan rahallinen, ja sen määrä olisi todistettava oikeaksi. Tämän suhteen komissio viittaa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan rahallista vahinkoa on pidettävä vakavana ja korjaamattomana ainoastaan, jos se olisi mahdotonta korjata kokonaan, mikäli pääasian kanne hyväksyttäisiin.

Välitoimen myöntämisen arviointi

26 Välitoimen myöntämistä harkittaessa tuomioistuimen on ensin ratkaistava kanteen kohteena olevan säännöksen täytäntöönpanon lykkäämistä koskevan hakemuksen tutkittavaksi ottaminen ottaen huomioon komission väitteet kumoamiskanteen jättämisestä tutkimatta. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti "jos on totta, että ... pääasian kanteen tutkittavaksi ottamista ei pidä ratkaista tutkittaessa välitoimen myöntämistä koskevaa hakemusta, jotta ei muodostettaisi ennakolta pääasian ratkaisua, ... ja jos vedotaan siihen, että kanne on ilmeisestikin jätettävä tutkimatta,

tulee välitoimen myöntämistä arvioivan tuomioistuimen tutkia, voitaisiinko kanne ensi näkemältä todennäköisesti ottaa tutkittavaksi" (ks. asia C-117/91 R, Bosman v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen presidentin määräys 27.6.1991, Kok. 1991, s. I-3353; asia C-64/93 R, Donatab ym. v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen presidentin määräys 9.7.1993, Kok. 1993, s. I-3955 ja asia T-96/92 R, CCE Grandes Sources ym. v. komissio, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin määräys 15.12.1992, Kok. 1992, s. II-2579).

27 Tässä suhteessa on otettava huomioon, että kantaja ei ole esittänyt kirjelmissään tai kuulemistilaisuudessa mitään tosiseikkaa, joka kumoaisi sen käsityksen, että pääasian kanne on ilmeisestikin jätettävä tutkimatta.

28 Itse asiassa perustamissopimuksen 173 artikla ja siihen liittyvä oikeuskäytäntö sulkevat pois yksittäisen oikeussubjektin mahdollisuuden nostaa kanne yleisesti sovellettavia säädöksiä vastaan, jotka koskevat oikeussubjekteja ainoastaan sääntelyn kohteena olevan osa-alueen taloudellisina toimijoina. Kanteen kohteena oleva säädös on asetus, joka ensi näkemältä on luonteeltaan yleisesti sovellettava ja abstrakti säädös ja se koskee kantajaa vain siinä määrin kuin kantaja viininviljelijänä kuuluu objektiivisten olosuhteiden pohjalta määriteltyihin taloudellisiin toimijoihin ja siten "on samassa asemassa kuin muut samassa tilanteessa olevat taloudelliset toimijat" (ks. asiassa T-476/93, FRSEA ja FNSEA v. neuvosto, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 28.10.1993 antama määräys, Kok. 1993, s. II-1187, 24 kohta). Lisäksi vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan "säädöksen normatiivista luonnetta ei voi saattaa kyseenalaiseksi, vaikka sen soveltamisen kohteena olevat oikeussubjektit olisivat määrältään ja jopa henkilöllisyydeltään tunnistettavissa, kunhan tämä soveltaminen tapahtuu objektiivisen oikeus- tai tosiasiatilanteen pohjalta, jonka säädös määrittää suhteessa sen päämäärään" (ks. edellä mainittu määräys FRSEA ja FNSEA v. neuvosto, 19 kohta). Lopuksi oikeuskäytännöstä voi katsoa seuraavan, että "vaikka säädöksen yksittäisellä säännöksellä voisi olla konkreettisesti erilaisia seurauksia eri oikeussubjektien osalta, ei tämä ole

vastoin säädöksen normatiivista luonnetta, kunhan vain tilanne on objektiivisesti määriteltävissä" (ks. asiassa T-472/93, Campo Ebro ym. v. neuvosto, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 21.2.1995 antama tuomio, 36 kohta, ei vielä julkaistu). Näissä olosuhteissa ei välitoimen myöntämistä harkitseva tuomioistuin voi nyt esillä olevassa tapauksessa ensi kädeltä katsoa, että kanteen kohteena oleva säännös koskisi kantajaa erikseen, joten kantajalla ei ole oikeutta nostaa perustamissopimuksen 173 artiklan 4 alakohdan nojalla säännöksen kumoamiskannetta.

29 Samassa asiayhteydessä on lisättävä, että kantaja ei ole myöskään onnistunut näyttämään toteen välitoimen myöntämistä arvioivalle tuomioistuimelle riittävää oikeudellista intressiä nostaa kanne sellaista säännöstä vastaan, jossa annetaan kantajalle määräajan pidennys muiden säädösten asettamasta tislausvelvoitteesta; säännös ei siten näyttäisi vahingoittavan kantajaa. Jos myönnettäisiin säännöksen täytäntöönpanon lykkäys, olisi sovellettava määräaika itse asiassa asetuksen N:o 1960/94 mukainen eli 27.8.1994 asti.

30 Mitä tulee kantajan asianajajan kuulemistilaisuudessa esittämään pyyntöön täytäntöönpanon lykkäystä koskevan hakemuksen muuttamisesta siten, että lykkäys koskee ainoastaan kanteen kohteena olevan poikkeusjärjestelyn määräaikaa, niin pyyntö on jätettävä tutkimatta. Vastoin kantajan väitteitä muutoksella ei vähennettäisi välitoimen myöntämistä koskevan hakemuksen tarkoitusta vaan laajennettaisiin sen ulottuvuutta siten, että pyydetty uusi toimenpide sallisi kantajan jatkaa pääasian ratkaisemiseen asti hyötyä sen säännöksen poikkeusjärjestelystä, jonka täytäntöönpanon lykkäystä on aluksi pyydetty. Toiseksi on katsottava, että pyyntö on ristiriidassa kantajan esittämien kanneperusteiden kanssa siinä määrin kuin se käyttää hyödykseen viinivuoteen 1993/1994 liittyvän tislausvelvollisuuden lykkäämisen lainvastaisuutta. Itse asiassa kantajan vedotessa siihen, että kanteen kohteena olevan säännöksen lainvastaisuus johtuu varsinkin mahdottomuudesta korjata viinivuoden 1995 aikana viinivuoden 1993/1994 osalta markkinoiden epätasapaino, kantajan vaatima täytäntöönpanon lykkäys merkitsisi vain säännöksen väitetyn lainvastaisuuden vahvistamista, koska lykkäys tekisi mahdolliseksi tislausvelvollisuuden täyttämisen seuraavien viinivuosien aikana. Lopuksi on muistettava vakiin-

tuneen oikeuskäytännön mukaisesti, että välitoimen myöntämistä koskevan hakemuksen voi ottaa tutkittavaksi vain, jos se liittyy yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tulevaan pääasian ratkaisuun EY:n perustamissopimuksen 173 ja 176 artiklan yhdistettyjen säännösten nojalla, ja tämä edellytys ei täyty, jos välitoimella pyritään ylläpitämään lykkäystä, joka on itse kumoamiskanteen kohteena (ks. yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin antamat määräykset, asia T-543/93 R, määräys 14.12.1993, Kok. 1993, s. II-1409 ja asia T-322/94 R, määräys 2.12.1994, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

31 Sen lisäksi on todettava, että vaatimus vakavasta ja korjaamattomasta vahingosta ei täyty. Itse asiassa kantajan esittämä vahinko on puhtaasti rahallista. Kantaja, joka väittää olevansa suurin italialainen viininviljelyosuuskunta, ei ole näyttänyt vahingon ensi tilassa uhkaavan olemassaoloaan ja ettei sitä siten voisi kokonaan korjata jos pääasian kanne hyväksyttäisiin (ks. asia C-358/90 R, Compagnia italiana alcool v. komissio, yhteisöjen tuomioistuimen presidentin määräys 19.12.1990, Kok. 1990, s. I-4887 sekä asia T-185/84, Geotronics v. komissio, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentin määräys 7.7.1994, Kok. 1994, s. II-519).

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt:

1) Välitoimen myöntämistä koskeva hakemus hylätään.

2) Oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta päätetään pääasian yhteydessä.

Annettiin Luxemburgissa 15 päivänä maaliskuuta 1995.

Kirjaaja	Presidentti
H. Jung	J. L. Cruz Vilaça